

loos tergend dat ze geen hypothese wettigt over het hoe en waarom. Lezer, ge vond het misschien nog niet eens grappig, ge glimlacht alreeds. Wat zullen we er dan nog over praten? Het is alles zoo spontaan en zoo heerlijk natuurlijk en in ieder geval is het honderd procent echt. Het heeft dan geen nut om zoo heel veel te redeneeren, waar we toch als was zijn in handen van deze auteur, waar Katherine Mansfield steeds en overal doet met ons wat ze wil. Waar ze liefelijk heerscht over ons, zij koningin, wij haar sujetten, waar ze zelfs durft te nemen, hier en daar, een loopje met ons. Nederig willen we dan het onszelven bekennen, we zijn als de andere critici, wij lazen en herlazen, wij doorgronden haar niet.

Zij neemt ons mee.

Wanneer Constantia, de getrapte oudere dochter uit *The Daughters of the Late Colonel*, zich hevig bezorgd maakt omdat de apoplektisch gestorven vader het zijn dochters nooit zal vergeven dat zij hem hebben durven begraven; want, de onnoodige kosten, de ongehoorde brutaliteit. . . . dan vreezen we met Constantia: neen, dat vergeeft Vader ons nooit. Maar bestond er mogelijkheid Vader te bewaren in zoo'n heel kleine flat?

Wanneer schrijfster ons haar Moeder toont, die vederlichte, vlinderachtige moeder, die moeder als een kind; wanneer Katherine Mansfield ons haar Moeder toont in een wit linnen camisootje, in een broekje met kantjes, gezeten op een zijden ottomane, een knopenhaak in de hand, en de Moeder plotseling droomerig zegt: wanneer ik niet getrouwd was, dan had ik de wereld ontdekt. . . . de rivieren van China, mijn lief kind, in China, ik voel welke hoed me zou staan; dan hebben wij met Katherine Mansfield's kind-moeder in extase de rivieren van China aanschouwd.

Wanneer Bertha, in *Bliss*, zoo sympathiek ontroerd, wacht op een „teeken” bij een bloeiende perenboom van een vrouw die zoo juist haar den echtgenoot ontstal, dan ondergaan we dat stille ritselen in nadering van de wondere vrouw, als bevrijding voor Bertha en niet als verraad.

Wanneer een verongelukte arbeider dood daar neerligt bij een schreiende vrouw in een krot van een slopje en vlak ernaast in den lommerijken tuin van het zeer groote huis een tuinfeest plaats vindt, dan is er gawe rust in leven en dood; want de feestvierders te midden van bloemen en dans zijn op hun wijze gelukkig en op het verstilde gelaat van den arme op zijn doodsbed ligt een vage glimlach van rust en geluk.

„All is well.”

Ja, alles is goed, omdat Katherine Mansfield, deze toovenares, dat zoo wil. Ze heeft maar te wenken, wij volgen alreeds; over hoogten en diepten, door zeeën en landen,